

ne bo!“ — Ko ga še dalje skrbno poslušam in opazujem, vpraša me še jedenkrat z milim glasom. „Ali vi res mislite, da moram umreti?“ — „Nè, tega ne mislim, nego to me skrbi, ker tukaj ležite popolnoma sami, ter mislim, da bi bilo bolje za vas, ako vas bi v bólnico prenesli, kder bi imeli lahko dobro postrežbo.“

„Kakor Bog hoče! Moja mati, to vem, pride po mene!“ odgovoril mi je ranjenec s pojemajóčim glasom. Nato me prosi za požirek hladne vode, po katero mi je bilo treba skoraj pol ure daleč jézditi; a vendar mu obljubim, da mu je prinesem. Ko se pa z vodo k njemu povrnem, vidim, da je siromak še zadnjikrat vzdihnil, ter potem takój — umrl. Siromak nij več potreboval hladilne vode. — Za nekaj časa vidim, da se mu ustni malo zmézijo in zdelo se mi je, kakor da bi bil še jedenkrat vzdihnil: „dà, dà, moja mati pride po mene!“ in v tem trenutku se mu lep smehljej prikaže na ustih. Umrl je kakor otrok, ki v naročji svoje ljube matere sladko zaspí, ter se nikoli več ne izbudí. Ta trenotek mi je segel v dno srcá, in zdelo se mi je, kakor da bi sanjal. Poklekнем pred umrlega vojaka ter molim za ubozega siromaka, ki svoje matere na tem svetu nij več dočakal.

Ko se v bólnico povrnem, pričakovala me je ondu stara žena v slabej pa snažnej obleki. V roki je držala velik zveženj, v katerem je bila posteljna oprava zavita. S tresočim glasom mi pripoveduje, da pride iz bližnje okolice, da je uboga vdova, ki se s svojo hčerko težavno živí od perila. Njen sin je odšel v vojsko, in ker je slišala gromenje sovražnih topóv, nij jej dalo poprej mirú, dokler se nij podala na ta kraj, da poizvé po svojem sinu, mislèč, da leží ranjen v vojaškej bólnici. Jedino posteljno opravo, ki jo je imela s svojo hčerko, vzela je s seboj za svojega ljubega sina, in hčerka iz ljubezni do svojega brata rada leží doma na trdej slami. Uboga ženica v velikih skrbéh za svojega sina, iskala ga je užé na več krajih, a zamán, ker jej nihče ne vé povedati o njenem sinu.

Neka usmiljena sestra se usmili uboge matere, ter jo pripelje k nam v bólnico. Tukaj je mislila, da najde svojega sina, katerega bi rada v s seboj prinešeno mehko posteljo položila.

In uboga mati je našla svojega sina — položenega v naročje matere črne zemlje, našla ga je na ónem hribcu poleg topovega droga. — Z žalostnim in potrjim srcem se je vrnila domóv k svojej hčerki na slamnato posteljo. — — Mati je res prišla po svojega sina, a — prekasno je bilo!

Strasten človek.

Kar je ladja brez krmila,
Plavajoča sim ter tjé;
Kar je slepec, ki vodila
Prave poti več ne vé:

To je človek tu na sveti,
Ki je hudim strastim vdan,
Malo njemu je živeti,
Pade rano v grob hladán.

Janko Leban.